

Vázlat magamról

Csak állok, rángatózó szívvel,
kifosztva, senki oldalán –
kezemben semmi, és ez minden;
infarktust érlel a magány.

Felfeszülök a boltozatra –
két fénypont közt az ív vagyok,
rá is kiálthatnék magamra,
sírhatnék is, de hallgatok.

Valami ellobban az égen,
takarjátok el szemetek –
bekormozott üvegcserepen
átvilágol, hogy nem leszek.

Nekivetett csökönös vállal
az időn túlra indulok –
de pertut ittam a halállal,
mert nem hiszem, hogy meghalok.

Engedd

A mennyezetből holdfény árad,
fojtogatnak az estelek,
borzongva kerülöm az ágyat...
Engedd, hogy megszeresselek!

Rám szakad lassan már az égbolt,
várom, hogy megfeszítsenek,
nyugalمام istenem, de rég volt...
Engedd, hogy megszeresselek!

Körötted dacos falak állnak,
szóból, szokásból egyre megy.
Bontsam, vagy tétován kivárjak?...
Engedd, hogy megszeresselek!

Te vagy a hánykolódó éjjel,
rólad szólnak a reggelek:
vágyakkal, és sápadt reménnyel...
Engedd, hogy megszeresselek!

Száz úton elkísér a hangod,
mindenütt hallom léptedet.
Már érted szólnak a harangok...
Engedd, hogy megszeresselek!